

КОНВЕНЦІЯ

між Урядом України і Урядом Королівства Марокко про уникнення подвійного оподаткування та запобігання податковим ухиленням стосовно податків на доходи

ДАТА ПІДПИСАННЯ: 13.07.2007 р.*

ДАТА РАТИФІКАЦІЇ УКРАЇНОЮ: 18.02.2009 р.**

ДАТА НАБРАННЯ ЧИННОСТІ ДЛЯ УКРАЇНИ: 30.03.2009 р.

* Розпорядженням Кабінету Міністрів України від 27 грудня 2006 року № 672-р уповноважено Першого віце-прем'єр-міністра України, Міністра фінансів Азарова Миколу Яновича підписати зазначену Конвенцію

** Ратифіковано Законом України від 18 лютого 2009 року № 1005-VI (Офіційний вісник України, 2009 р., № 18, ст. 555)

Уряд (Кабінет Міністрів) України та Уряд Королівства Марокко,

бажаючи укласти Конвенцію про уникнення подвійного оподаткування та запобігання податковим ухиленням стосовно податків на доходи,

домовилися про таке:

Стаття 1

Особи, на яких поширюється дія Конвенції

Дія цієї Конвенції поширюється на осіб, які є резидентами однієї чи обох Договірних Держав.

Стаття 2

Податки, на які поширюється дія Конвенції

1. Дія цієї Конвенції поширюється на податки на доходи, що стягуються від імені Договірної Держави або її адміністративно-територіальних одиниць, або місцевих органів влади, незалежно від способу їхнього стягнення.

2. Податками на доходи вважаються всі податки, що справляються із загальної суми доходу або з елементів доходу, у тому числі податки на доходи від відчуження рухомого чи нерухомого майна, податки на загальну суму заробітної плати або платні, сплачуваних підприємствами, а також податки на приріст вартості капіталу.

3. Податками, на які поширюється дія цієї Конвенції, зокрема, є:

а) в Україні:

(i) податок з доходів фізичних осіб; і

(ii) податок на прибуток підприємств;

(далі - український податок);

b) у Марокко:

(i) загальний прибутковий податок;

(ii) корпоративний податок;

(далі - марокканський податок).

4. Дія цієї Конвенції поширюється також на будь-які ідентичні або значним чином подібні податки, які стягуються після дати підписання цієї Конвенції, на додаток до існуючих податків або замість них. Компетентні органи Договірних Держав повідомляють один одного про будь-які істотні зміни, що відбулися в їхніх податкових законодавствах.

Стаття 3

Загальні визначення

1. Для цілей цієї Конвенції, якщо з контексту не випливає інше:

a) терміни "Договірна Держава" і "інша Договірна Держава" означають, залежно від контексту, Україну або Марокко;

b) термін "Україна" у випадку вжиття в географічному значенні означає територію України, її континентальний шельф та її виключну (морську) економічну зону, у тому числі будь-яку іншу територію за межами територіальних вод України, яка відповідно до міжнародного права визначена або може бути в подальшому визначена як територія, у межах якої можуть здійснюватися права України стосовно морського дна, надр та їхніх природних ресурсів;

c) термін "Марокко" означає Королівство Марокко й під час ужиття в географічному значенні термін "Марокко" включає:

(i) територію Королівства Марокко; її територіальне море; і

(ii) морську зону за межами територіального моря, у тому числі її морське дно, надра (континентальний шельф) та виключну економічну зону, у межах якої Марокко згідно з національним законодавством і відповідно до міжнародного права здійснює суверенні права стосовно розвідки й видобутку природних ресурсів такої території;

d) термін "особа" означає фізичну особу, компанію, товариство та будь-яке інше об'єднання осіб;

e) термін "компанія" означає будь-яку юридичну особу чи будь-яке утворення, що розглядається з метою оподаткування як юридична особа;

f) терміни "підприємство Договірної Держави" та "підприємство іншої Договірної Держави" означають відповідно підприємство, що керується резидентом Договірної Держави, та підприємство, що керується резидентом іншої Договірної Держави;

g) термін "міжнародне перевезення" означає будь-яке перевезення морським або повітряним судном, що експлуатується підприємством, яке має фактичний керівний орган у Договірній Державі, крім випадків, коли морське або повітряне судно експлуатується виключно між пунктами в іншій Договірній Державі. Місцем розташування фактичного керівного органу вважатиметься місце, де найголовнішою особою або групою осіб (наприклад, радою директорів) приймаються рішення, де визначаються дії, які повинні бути виконані утворенням;

h) термін "компетентний орган" означає:

- i) у випадку України - Міністерство фінансів або його повноважного представника;
- ii) у випадку Королівства Марокко - Міністра фінансів або його повноважного представника;

i) термін "національна особа" означає:

- (i) будь-яку фізичну особу, яка має громадянство Договірної Держави;
- (ii) будь-яку юридичну особу, товариство або асоціацію, що одержує свій статус як такий згідно із чинним законодавством Договірної Держави.

2. Під час застосування будь-коли цієї Конвенції Договірною Державою будь-який термін, не визначений у Конвенції, має те значення, яке надається йому на той момент законодавством цієї Держави стосовно податків, на які поширюється дія цієї Конвенції, якщо з контексту не випливає інше. Будь-яке значення такого терміна, яке надається йому за чинним податковим законодавством цієї Держави, превалює над значенням, що надається цьому терміну за іншими законами цієї Держави.

Стаття 4 **Резидент**

1. Для цілей цієї Конвенції термін "резидент Договірної Держави" означає будь-яку особу, яка за законодавством цієї Держави підлягає оподаткуванню в ній на підставі місця проживання, постійного місця перебування, місця реєстрації, місця управління або іншого аналогічного критерію, а також уключає цю Державу й будь-яку її адміністративно-територіальну одиницю чи місцевий орган влади. Цей термін, проте, не включає будь-якої особи, яка підлягає оподаткуванню в цій Державі лише стосовно доходів із джерел у цій Державі.

2. Якщо відповідно до положень пункту 1 фізична особа є резидентом обох Договірних Держав, її статус визначається згідно з такими правилами:

a) вона вважається резидентом лише тієї Договірної Держави, де вона має місце постійного проживання; якщо вона має місце постійного проживання в обох Договірних Державах, вона вважається резидентом лише тієї Договірної Держави, де вона має тісніші особисті й економічні зв'язки (центр життєвих інтересів);

b) якщо Договірна Держава, в якій вона має центр життєвих інтересів, не може бути визначена або якщо вона не має місця постійного проживання в жодній з Договірних Держав, вона вважається резидентом лише тієї Договірної Держави, де вона зазвичай проживає;

c) якщо вона зазвичай проживає в обох Договірних Державах або якщо вона зазвичай не проживає в жодній з них, вона вважається резидентом лише тієї Договірної Держави, національною особою якої вона є;

d) якщо вона є національною особою обох Договірних Держав або не є національною особою жодної з них, то компетентні органи Договірних Держав вирішують це питання за взаємною згодою.

3. Якщо відповідно до положень пункту 1 особа, що не є фізичною особою, є резидентом обох Договірних Держав, вона вважається резидентом лише тієї Договірної Держави, де розміщений її фактичний керівний орган.

Стаття 5 Постійне представництво

1. Для цілей цієї Конвенції термін "постійне представництво" означає постійне місце діяльності, через яке повністю або частково здійснюється підприємницька діяльність підприємства.

2. Термін "постійне представництво", зокрема, включає:

a) місце управління;

b) філіал;

c) офіс;

d) фабрику;

e) майстерню;

f) установку або споруду для розвідки природних ресурсів;

g) шахту, нафтову або газову свердловину, кар'єр чи будь-яке інше місце видобутку природних ресурсів;

h) торгову точку; і

i) склад, наданий у розпорядження особи, яка надає місця зі зберігання іншим особам.

3. Термін "постійне представництво" також включає:

a) будівельний майданчик, будівельний, складальний або монтажний проект чи пов'язану з ними наглядову діяльність, якщо тільки тривалість робіт, пов'язана з таким майданчиком, проектом чи діяльністю, перевищує 6 місяців;

b) надання послуг, у тому числі консультаційних послуг, підприємством через співробітників або інший персонал, найнятий підприємством для таких цілей, але тільки якщо діяльність такого характеру триває (у рамках одного й того самого або пов'язаного з ним проекту) у Договірній Державі протягом періоду або періодів, які становлять у сукупності більше, ніж два місяці у будь-якому дванадцятимісячному періоді.

4. Незважаючи на попередні положення цієї статті, термін "постійне представництво" не включає:

a) використання споруд виключно з метою зберігання або демонстрації товарів чи виробів, що належать підприємству;

b) складування запасів товарів або виробів, що належать підприємству, виключно з метою зберігання або демонстрації;

c) складування запасів товарів або виробів, що належать підприємству, виключно з метою переробки іншим підприємством;

d) утримання постійного місця діяльності виключно з метою закупівлі товарів чи виробів або для збирання інформації для підприємства;

е) утримання постійного місця діяльності виключно з метою здійснення для підприємства будь-якої іншої діяльності, яка має підготовчий або допоміжний характер;

ф) утримання постійного місця діяльності виключно для здійснення будь-якої комбінації видів діяльності, перелічених у підпунктах "а" - "е", за умови, що сукупна діяльність, яка виникає внаслідок такої комбінації, має підготовчий або допоміжний характер.

5. Незважаючи на положення пунктів 1 й 2, якщо особа, інша, ніж агент з незалежним статусом, до якого застосовується пункт 7, діє в Договірній Державі від імені підприємства іншої Договірної Держави, то це підприємство розглядається як таке, що має постійне представництво в першій згаданій Договірній Державі стосовно будь-якої діяльності, яку ця особа виконує для цього підприємства, якщо така особа:

а) має й зазвичай використовує в цій Державі повноваження укладати контракти від імені підприємства за винятком, якщо діяльність цієї особи обмежується тією, що зазначена в пункті 4, яка якщо й здійснюється через постійне місце діяльності, не може перетворити цього постійного місця діяльності в постійне представництво відповідно до положень цього пункту; або

б) не має таких повноважень, але зазвичай утримує в першій згаданій Державі запас товарів або виробів, з якого вона здійснює регулярні поставки товарів або виробів від імені підприємства.

6. Незважаючи на попередні положення цієї статті, страхове підприємство Договірної Держави, за винятком випадку перестрахування, вважається таким, що має постійне представництво в іншій Договірній Державі, якщо воно отримує страхові внески на території цієї іншої Договірної Держави чи страхує в ній від ризиків через особу, яка не є агентом з незалежним статусом у значенні пункту 7.

7. Підприємство Договірної Держави не розглядається як таке, що має постійне представництво в іншій Договірній Державі, лише якщо воно здійснює підприємницьку діяльність у цій іншій Державі через брокера, комісiонера чи будь-якого іншого агента з незалежним статусом за умови, що ці особи діють у межах своєї звичайної діяльності. Однак, якщо діяльність такого агента здійснюється повністю або майже повністю від імені цього підприємства і якщо між цим підприємством й агентом в їхніх комерційних і фінансових зв'язках існують або встановлюються умови, які відрізняються від тих, які могли б існувати між незалежними підприємствами, він не вважатиметься агентом з незалежним статусом у значенні цього пункту.

8. Той факт, що компанія, яка є резидентом Договірної Держави, контролює компанію чи контролюється компанією, яка є резидентом іншої Договірної Держави або яка здійснює підприємницьку діяльність у цій іншій Державі (через постійне представництво чи будь-яким іншим чином), сам по собі не перетворює однієї із цих компаній у постійне представництво іншої.

Стаття 6

Доходи від нерухомого майна

1. Доходи, що одержуються резидентом Договірної Держави від нерухомого майна (у тому числі дохід від сільського або лісового господарства), яке знаходиться в іншій Договірній Державі, можуть оподатковуватись у цій іншій Державі.

2. Термін "нерухоме майно" має те значення, яке він має в законодавстві Договірної Держави, в якій знаходиться це майно. Цей термін у будь-якому випадку включає майно, що доповнює нерухоме майно, худобу й обладнання, використовувані в сільському й лісовому господарствах, права, до яких застосовуються положення загального права стосовно земельної власності, узуфрукт нерухомого майна й права на змінні або фіксовані платежі як компенсація за розробку або право на розробку

родовищ корисних копалин, мінеральних джерел та інших природних ресурсів. Морські й повітряні судна не розглядаються як нерухоме майно.

3. Положення пункту 1 застосовуються до доходів, одержуваних від прямого використання, здавання в оренду або використання в будь-якій іншій формі нерухомого майна.

4. Положення пунктів 1 й 3 також застосовуються до доходів від нерухомого майна підприємства й до доходів від нерухомого майна, що використовується для надання незалежних особистих послуг.

5. Якщо володіння акціями або іншими корпоративними правами компанії або іншої юридичної особи надає власнику таких акцій або корпоративних прав право користування нерухомим майном, яке належить компанії або іншій юридичній особі, то доходи, одержані власником від використання, здавання в оренду або використання в будь-якій іншій формі такого права користування, можуть оподатковуватись у Договірній Державі, в якій розташоване нерухоме майно.

Стаття 7

Прибуток від підприємницької діяльності

1. Прибуток підприємства Договірної Держави оподатковується тільки в цій Державі, якщо підприємство не здійснює підприємницької діяльності в іншій Договірній Державі через розташоване в ній постійне представництво. Якщо підприємство здійснює підприємницьку діяльність як зазначено вище, прибуток підприємства може бути оподаткований в іншій Державі, але тільки в тій частині, яка стосується:

а) цього постійного представництва;

б) продажу в цій іншій Державі товарів чи виробів такого самого або аналогічного характеру з товарами або виробами, що продаються через постійне представництво; або

в) іншої підприємницької діяльності такого самого або аналогічного характеру, яка здійснюється в цій іншій Державі через це постійне представництво.

2. З урахуванням положень пункту 3, якщо підприємство Договірної Держави здійснює підприємницьку діяльність в іншій Договірній Державі через розташоване в ній постійне представництво, то в кожній Договірній Державі цьому постійному представництву приписується прибуток, який воно могло б одержати, якби було окремим та самостійним підприємством, що здійснює таку саму або аналогічну діяльність у таких самих або аналогічних умовах, і діяло повністю незалежно від підприємства, постійним представництвом якого воно є.

3. Під час визначення прибутку постійного представництва допускається віднімання витрат, зроблених для цілей підприємницької діяльності постійного представництва, у тому числі управлінських та загальноадміністративних витрат, як у Державі, де розташоване постійне представництво, так і в будь-якому іншому місці. Однак такі віднімання витрат не дозволяються стосовно будь-яких сум, якщо такі є, що сплачуються (і не пов'язані з відшкодуванням фактичних витрат) постійним представництвом головному офісові підприємства чи будь-якому з його інших підрозділів як роялті, гонорар або інші подібні виплати за використання виключних або інших прав, або як комісійні за надані окремі послуги або за управління, чи, за винятком банківських установ, як проценти за позику, надану постійному представництву. Таким самим чином під час визначення прибутку постійного представництва не враховуються суми, що сплачуються постійному представництву головним офісом підприємства чи будь-яким з його інших підрозділів.

4. Настільки, наскільки в Договірній Державі визначення прибутку, відповідно до її законодавства, що приписується постійному представництву, на основі пропорційного розподілу загальної суми

прибутку підприємства між його різними підрозділами, є звичайною практикою, ніщо в пункті 2 не перешкоджатиме цій Договірній Державі визначати оподатковуваний прибуток шляхом такого пропорційного розподілу, як це диктується практикою; прийнятий спосіб розподілу, однак, повинен бути таким, щоб його результати відповідали принципам, які містяться в цій статті.

5. Ніякий прибуток не приписується постійному представництву на основі простої закупки постійним представництвом товарів або виробів для підприємства.

6. Для цілей попередніх пунктів прибуток, що приписується постійному представництву, визначається щороку одним і тим самим методом, якщо немає достатньої та вагомої причини для його зміни.

7. Якщо прибуток уключає види доходів, які розглядаються окремо в інших статтях цієї Конвенції, положення цих статей не зачіпатимуться положеннями цієї статті.

Стаття 8

Морський та повітряний транспорт

1. Прибутки від експлуатації морських або повітряних суден у міжнародних перевезеннях, оподатковуються лише в тій Договірній Державі, в якій розташований фактичний керівний орган підприємства.

2. Якщо фактичний керівний орган судноплавного підприємства знаходиться на борту судна, то тоді вважатиметься, що він розташований у Договірній Державі, в якій знаходиться порт приписки такого судна, або у випадку відсутності такого порту приписки - в Договірній Державі, резидентом якої є власник судна.

3. Положення пункту 1 також застосовуються до прибутків від участі в пулі, спільному підприємстві чи міжнародному транспортному агентстві, але тільки стосовно прибутку, отриманого учасником пропорційно до його частки в спільній експлуатації.

4. Для цілей цієї статті прибутки, отримані підприємством Договірної Держави від експлуатації морських або повітряних суден у міжнародних перевезеннях уключають, серед інших, прибутки, отримані від використання або здавання в оренду контейнерів, якщо такі прибутки є додатковими (побічними) до прибутків, до яких застосовуються положення пункту 1.

Стаття 9

Асоційовані підприємства

1. Якщо:

а) підприємство Договірної Держави безпосередньо чи опосередковано бере участь в управлінні, контролі або капіталі підприємства іншої Договірної Держави, або

б) одні й ті самі особи безпосередньо чи опосередковано беруть участь в управлінні, контролі, або капіталі підприємства Договірної Держави та підприємства іншої Договірної Держави й у кожному випадку між двома підприємствами в їхніх комерційних або фінансових взаємовідносинах створюються або встановлюються умови, відмінні від тих, які мали б місце між двома незалежними підприємствами, то будь-який прибуток, який за відсутності таких умов міг би бути нарахований одному з них, але з причин наявності цих умов не був йому нарахований, може бути включений Договірною Державою до прибутку цього підприємства й відповідно оподаткований.

2. Якщо Договірна Держава включає до прибутків підприємства цієї Держави і, відповідно, оподатковує прибутки, за якими підприємство іншої Договірної Держави було оподатковано в цій іншій Державі, і прибутки, таким чином уключені, є прибутками, які були б нараховані підприємству першої згаданої Держави, якби умови взаємовідносин між двома підприємствами були умовами, які існують між незалежними підприємствами, тоді ця інша Держава повинна зробити відповідну поправку в сумі податку, що стягується із цих прибутків. Під час визначення такої поправки повинні бути розглянуті інші положення цієї Конвенції, а компетентні органи Договірних Держав повинні консультуватися один з одним у випадку потреби.

3. Положення пункту 2 не застосовується, якщо будь-які процесуальні дії призвели в кінцевому підсумку до винесення рішення, відповідно до якого внаслідок дій, що призвели до коригування прибутку згідно з пунктом 1, одне з відповідних підприємств підлягає штрафу за податкове шахрайство.

Стаття 10 **Дивіденди**

1. Дивіденди, що сплачуються компанією, яка є резидентом Договірної Держави, резиденту іншої Договірної Держави, можуть оподатковуватись у цій іншій Державі.

2. Однак такі дивіденди можуть також оподатковуватись у Договірній Державі, резидентом якої є компанія, що сплачує дивіденди, і відповідно до законодавства цієї Держави, але якщо особа - фактичний власник дивідендів є резидентом іншої Договірної Держави, податок, що стягується таким чином, не повинен перевищувати 10 відсотків загальної суми дивідендів.

Цей пункт не стосується оподаткування прибутку компанії, з якого виплачуються дивіденди.

3. Термін "дивіденди" у випадку вжиття в цій статті означає дохід від акцій, від користування акціями або користування правами або іншими правами, які не є борговими вимогами, що дають право на участь у прибутку, дохід від інших корпоративних прав, а також інший дохід, який підлягає такому самому оподаткуванню, як дохід від акцій відповідно до законодавства цієї Держави, резидентом якої є компанія, що розподіляє прибуток.

4. Положення пунктів 1 й 2 не застосовуються, якщо особа - фактичний власник дивідендів, яка є резидентом Договірної Держави, здійснює підприємницьку діяльність в іншій Договірній Державі, резидентом якої є компанія, що сплачує дивіденди, через розташоване в ній постійне представництво або надає в цій іншій Державі незалежні особисті послуги з розташованої в ній постійної бази й холдинг, стосовно якого сплачуються дивіденди, справді пов'язаний з такими постійним представництвом або постійною базою. У такому випадку, залежно від обставин, застосовуються положення статті 7 або статті 14.

5. Якщо компанія, яка є резидентом Договірної Держави, одержує прибуток або доходи з іншої Договірної Держави, ця інша Держава не може стягувати будь-яких податків на дивіденди, що сплачуються компанією, за винятком випадку, коли ці дивіденди сплачуються резиденту цієї іншої Держави або коли холдинг, стосовно якого сплачуються дивіденди, справді пов'язаний з постійним представництвом або постійною базою, розташованими в цій іншій Державі, або стягувати з нерозподіленого прибутку податки на нерозподілений прибуток, навіть якщо дивіденди сплачуються або нерозподілений прибуток складається повністю або частково з прибутку або доходу, що утворюється в цій іншій Державі.

6. Незважаючи на інші положення цієї Конвенції, якщо компанія, яка є резидентом Договірної Держави, має постійне представництво в іншій Договірній Державі, прибуток, який підлягає оподаткуванню згідно з пунктом 1 статті 7, може бути оподаткований у джерела в цій іншій Державі,

згідно з її податковим законодавством, якщо прибуток переказується головному офісові за кордоном, але податок, що стягується, не повинен перевищувати 10 відсотків загальної суми таких прибутків після вирахування з них корпоративного податку на прибуток, який стягується в цій іншій Державі.

Стаття 11 **Проценти**

1. Проценти, що виникають у Договірній Державі та сплачуються резиденту іншої Договірної Держави, можуть оподатковуватись у цій іншій Державі.

2. Однак такі проценти можуть також оподатковуватись у Договірній Державі, в якій вони виникають, і відповідно до законодавства цієї Держави, але якщо особа - фактичний власник процентів є резидентом іншої Договірної Держави, податок, що стягується таким чином, не повинен перевищувати 10 відсотків загальної суми процентів. Спосіб застосування цих обмежень встановлюється компетентними органами Договірних Держав за взаємною домовленістю.

3. Незважаючи на положення пункту 2, проценти, що виникають у Договірній Державі й сплачуються Урядові або Центральному Банкові іншої Договірної Держави або її адміністративно-територіальній одиниці чи будь-якій фінансовій установі, що повністю належить Урядові Договірної Держави, як може бути погоджено між компетентними органами Договірних Держав, оскільки позики, стосовно яких сплачуються проценти, гарантуються Урядом Договірної Держави, звільняються від оподаткування в першій згаданій Договірній Державі.

4. Термін "проценти" у випадку вжиття в цій статті означає дохід від боргових вимог будь-якого виду, незалежно від іпотечного забезпечення й незалежно від володіння правом на участь у прибутках боржника, і зокрема, дохід від урядових цінних паперів і дохід від облігацій чи боргових зобов'язань, у тому числі премії та винагороди, що сплачуються стосовно таких цінних паперів, облігацій та боргових зобов'язань. Штрафні санкції за несвоєчасні платежі не вважаються процентами для цілей цієї статті.

5. Положення пунктів 1 й 2 не застосовуються, якщо особа - фактичний власник процентів, яка є резидентом Договірної Держави, здійснює підприємницьку діяльність в іншій Договірній Державі, в якій виникають проценти, через розташоване в ній постійне представництво або надає в цій іншій Державі незалежні особисті послуги з розташованої в ній постійної бази, і боргова вимога, на підставі якої сплачуються проценти, справді пов'язана з:

а) таким постійним представництвом або постійною базою, або

б) підприємницькою діяльністю, про яку йдеться у підпункті "с" пункту 1 статті 7.

У таких випадках, залежно від обставин, застосовуються положення статті 7 або статті 14.

6. Уважається, що проценти виникають у Договірній Державі, якщо платником є сама ця Держава, адміністративно-територіальна одиниця, місцевий орган влади або резидент цієї Держави. Проте, якщо особа, що сплачує проценти, незалежно від того, є вона резидентом Договірної Держави чи ні, має в Договірній Державі постійне представництво чи постійну базу, у зв'язку з якими виникла заборгованість, за якою сплачуються проценти, і витрати зі сплати цих процентів здійснює постійне представництво або постійна база, то вважається, що такі проценти виникають у Державі, в якій знаходиться постійне представництво або постійна база.

7. Якщо з причин особливих відносин між платником й особою - фактичним власником процентів або між ними обома й будь-якою іншою особою, сума сплачених процентів, що стосується боргової вимоги, на підставі якої вона сплачується, перевищує суму, яка була б погоджена між

платником і особою - фактичним власником процентів за відсутності таких відносин, положення цієї статті застосовуються тільки до останньої згаданої суми. У такому випадку надмірна частина платежу, як і раніше, підлягає оподаткуванню відповідно до законодавства кожної Договірної Держави з належним урахуванням інших положень цієї Конвенції.

8. Положення цієї статті не застосовуються, якщо головною або однією з головних цілей будь-якої особи, що має стосунок до створення або передачі боргової вимоги, стосовно якої сплачуються проценти, було одержання переваг цієї статті шляхом такого створення або передачі.

Стаття 12 **Роялті**

1. Роялті, які виникають у Договірній Державі й сплачуються резиденту іншої Договірної Держави, можуть оподатковуватись у цій іншій Державі.

2. Однак такі роялті можуть також бути оподатковані в Договірній Державі, в якій вони виникають, і відповідно до законодавства цієї Держави, але якщо особа - фактичний власник роялті є резидентом іншої Договірної Держави, податок, що стягується таким чином, не повинен перевищувати 10 відсотків загальної суми роялті.

3. Термін "роялті" у випадку вжиття в цій статті означає платежі будь-якого виду, що одержуються як винагорода за користування або за надання права користування будь-яким авторським правом на літературні твори, твори мистецтва або науки, у тому числі кінематографічні фільми або фільми чи плівки, що використовуються для телебачення чи радіомовлення, чи транслювання через супутник, кабель, оптичне волокно чи подібну технологію, що використовується для суспільного мовлення, магнітні стрічки, диски чи лазерні диски (комп'ютерні програми) будь-яким патентом, торговою маркою, дизайном, кресленням або моделлю, планом, таємною формулою або процесом, або за користування чи надання права на користування промисловим, комерційним, сільськогосподарським або науковим обладнанням, або за інформацію, стосовно промислового, комерційного, сільськогосподарського або наукового досвіду (ноу-хау), а також технічних послуг.

4. Положення пунктів 1 й 2 не застосовуються, якщо особа - фактичний власник роялті, яка є резидентом Договірної Держави, здійснює підприємницьку діяльність в іншій Договірній Державі, в якій виникають роялті, через розташоване в ній постійне представництво або надає в цій іншій Договірній Державі незалежні особисті послуги з розташованої в ній постійної бази й право або майно, стосовно яких сплачуються роялті, справді пов'язані з:

a) таким постійним представництвом або постійною базою, або

b) підприємницькою діяльністю, про яку йдеться в підпункті "с" пункту 1 статті 7.

У таких випадках застосовуються положення статті 7 або 14, залежно від обставин.

5. Уважається, що роялті виникають у Договірній Державі, якщо платником є сама ця Держава, адміністративно-територіальна одиниця, місцевий орган влади або резидент цієї Держави. Проте, якщо особа, що сплачує роялті, незалежно від того, є вона резидентом Договірної Держави чи ні, має в Договірній Державі постійне представництво або постійну базу, у зв'язку з якими виникло зобов'язання сплатити роялті, і витрати зі сплати цих роялті здійснює постійне представництво або постійна база, то вважається, що такі роялті виникають у Державі, в якій розташовані постійне представництво або постійна база.

6. Якщо з причин особливих відносин між платником й особою - фактичним власником роялті або між ними обома й будь-якою іншою особою сума роялті, яка стосується використання, права

використання або інформації, у зв'язку з якими вони сплачуються, перевищує з будь-якої причини суму, яка була б погоджена між платником й особою - фактичним власником роялті за відсутності таких відносин, положення цієї статті застосовуються лише до останньої згаданої суми. У цьому випадку надмірна частина платежу, як і раніше, підлягає оподаткуванню відповідно до законодавства кожної Договірної Держави, з належним урахуванням інших положень цієї Конвенції.

7. Положення цієї статті не застосовуються, якщо головною або однією з головних цілей будь-якої особи, що має стосунок до створення або передачі прав, стосовно яких сплачуються роялті, було одержання переваг цієї статті шляхом цього створення або передачі.

Стаття 13

Доходи від відчуження майна

1. Доходи, що одержуються резидентом Договірної Держави від відчуження нерухомого майна, яке згадується в статті 6 і яке знаходиться в іншій Договірній Державі, можуть оподатковуватись у цій іншій Державі.

2. Доходи від відчуження рухомого майна, що формує частину майна постійного представництва, яке підприємство Договірної Держави має в іншій Договірній Державі, або рухомого майна, яке належить до постійної бази, що знаходиться в розпорядженні резидента Договірної Держави в іншій Договірній Державі для цілей надання незалежних особистих послуг, які включають такі доходи від відчуження такого постійного представництва (окремо чи в сукупності з усім підприємством) або такої постійної бази, можуть оподатковуватись у цій іншій Державі.

3. Доходи від відчуження морських або повітряних суден, що експлуатуються в міжнародних перевезеннях, або рухомого майна, що належить до експлуатації таких морських або повітряних суден, оподатковуються лише в Договірній Державі, в якій розташований фактичний керівний орган підприємства.

4. Доходи, одержувані резидентом Договірної Держави від відчуження:

a) акцій, інших, ніж ті акції, що котируються на визнаній фондовій біржі, які одержують їхню вартість чи більшу частину вартості прямо або опосередковано від нерухомого майна, розташованого в іншій Договірній Державі; або

b) паїв у товаристві, активи якого складаються переважно з нерухомого майна, розташованого в іншій Договірній Державі, або з акцій, які згадуються у викладеному вище підпункті "а", можуть оподатковуватись у цій іншій Державі.

5. Доходи від відчуження будь-якого майна, іншого, ніж те, про яке йдеться в пунктах 1 - 4, оподатковуються лише в тій Договірній Державі, резидентом якої є особа, що відчужує майно.

Стаття 14

Незалежні особисті послуги

1. Дохід, що одержується резидентом Договірної Держави стосовно професійних послуг чи іншої діяльності незалежного характеру, оподатковується лише в цій Державі, крім наведених нижче випадків, коли такий дохід може також оподатковуватися в іншій Договірній Державі:

a) якщо він володіє постійною базою, що використовується ним в іншій Договірній Державі з метою здійснення своєї діяльності; у такому випадку лише та частина доходу, яка приписується цій постійній базі, може бути оподаткована в іншій Договірній Державі, або

б) якщо його перебування в іншій Договірній Державі становить або перевищує в сукупності 183 дні в будь-якому дванадцятимісячному періоді, що починається або закінчується протягом відповідного фінансового року; у такому випадку тільки та частина доходу, яка отримується від його діяльності в цій іншій Державі, може бути оподаткована в цій іншій Державі.

2. Термін "професійні послуги" включає, зокрема, незалежну наукову, літературну, художню, освітню або викладацьку діяльність, а також незалежну діяльність лікарів, адвокатів, інженерів, архітекторів, стоматологів та бухгалтерів.

Стаття 15

Залежні особисті послуги

1. З урахуванням положень статей 16, 18, 19, 20 та 21 платня, заробітна плата та інші подібні винагороди, одержувані резидентом Договірної Держави у зв'язку з роботою за наймом, оподатковуються лише в цій Державі, якщо робота за наймом не здійснюється в іншій Договірній Державі. Якщо робота за наймом здійснюється таким чином, то винагорода, одержана у зв'язку із цим, може оподатковуватись у цій іншій Державі.

2. Незалежно від положень пункту 1, винагорода, що одержується резидентом Договірної Держави у зв'язку з роботою за наймом, здійснюваною в іншій Договірній Державі, оподатковується лише в першій згаданій Державі, якщо:

а) одержувач перебуває в іншій Державі протягом періоду або періодів, що не перевищують у сукупності 183 днів у будь-якому дванадцятимісячному періоді, що починається або закінчується протягом відповідного фінансового року; і

б) винагорода сплачується наймачем або від імені наймача, який не є резидентом іншої Держави; та

с) витрати зі сплати винагород не здійснюють постійне представництво або постійна база, які наймач має в іншій Державі.

3. Незалежно від попередніх положень цієї статті, винагорода, одержувана у зв'язку з роботою за наймом, що здійснюється на борту морського або повітряного судна, яке експлуатується в міжнародних перевезеннях, може оподатковуватися в Договірній Державі, в якій розташований фактичний керівний орган підприємства.

Стаття 16

Директорські гонорари та винагороди посадових осіб вищого керівного складу

1. Директорські гонорари та інші аналогічні виплати, які одержуються резидентом Договірної Держави як членом ради директорів, наглядової ради або подібної ради компанії, яка є резидентом іншої Договірної Держави, можуть оподатковуватись у цій іншій Державі.

2. Заробітна плата, платня та інші подібні винагороди, що отримуються резидентом Договірної Держави як посадовою особою, що обіймає вищу керівну посаду в компанії, яка є резидентом іншої Договірної Держави, можуть бути оподатковані в цій іншій Державі.

Стаття 17

Артисти й спортсмени

1. Незалежно від положень статей 14 й 15 дохід, що одержується резидентом Договірної Держави як артистом, таким як артист театру, кіно, радіо чи телебачення, або музикантом, або спортсменом від його особистої діяльності, що здійснюється в іншій Договірній Державі, може оподатковуватись у цій іншій Державі.

2. Якщо дохід від особистої діяльності, здійснюваної артистом або спортсменом як таким, нараховується не самому артисту чи спортсмену, а іншій особі, цей дохід може, незалежно від положень статей 7, 14 й 15, оподатковуватись у Договірній Державі, в якій здійснюється діяльність артиста чи спортсмена.

3. Незважаючи на положення пунктів 1 й 2 дохід, отриманий від діяльності, згаданої в пункті 1, яка здійснюється в рамках програми спортивного та культурного співробітництва і яка схвалена й фінансується повністю чи значною мірою Урядом будь-якої з Договірних Держав та проводиться на неприбутковій основі, звільняється від оподаткування в тій Договірній Державі, де здійснюється така діяльність.

Стаття 18

Пенсії, довічні ануїтети й виплати на соціальне забезпечення

1. Відповідно до положень пункту 2 статті 19, пенсії та інші подібні винагороди, що сплачуються резиденту Договірної Держави, як відшкодування за роботу в минулому, оподатковуються лише в цій Державі. Це положення також застосовується до довічних ануїтетів, сплачених резиденту Договірної Держави.

2. Пенсії та довічні ануїтети, що сплачуються, а також інші періодичні чи нерегулярні платежі, сплачені Урядом Договірної Держави чи однією з її адміністративно-територіальних одиниць у зв'язку зі страхуванням особи від нещасних випадків, можуть бути оподатковані тільки в цій Державі.

3. Незважаючи на положення пункту 1, пенсії та інші платежі, що здійснюються за законодавством із соціального забезпечення Договірної Держави, підлягають оподаткуванню тільки в цій Державі.

Стаття 19

Державна служба

1. а) Заробітна плата, платня та інша подібна винагорода, інша, ніж пенсія, що сплачується Договірною Державою або її адміністративно-територіальною одиницею чи місцевими органами влади будь-якій фізичній особі за послуги, надані для цієї Держави або її адміністративно-територіальної одиниці чи місцевого органу влади, оподатковується лише в цій Державі.

б) Однак така заробітна плата, платня та інша подібна винагорода оподатковується лише в іншій Договірній Державі, якщо послуги надаються в цій іншій Державі й фізична особа є резидентом цієї Держави, яка:

- і) є національною особою цієї Держави; або
- ii) не стала резидентом цієї Держави тільки з метою надання послуг.

2. а) Будь-яка пенсія, що сплачується з фондів або поза фондами, створеними Договірною Державою або її адміністративно-територіальною одиницею чи місцевим органом влади фізичній особі за послуги, надані для цієї Держави або її адміністративно-територіальної одиниці чи місцевого органу влади, оподатковується лише в цій Державі.

б) Однак така пенсія оподатковується лише в іншій Договірній Державі, якщо фізична особа є резидентом і національною особою цієї іншої Держави.

3. Положення статей 15, 16, 17 й 18 застосовуються до заробітної плати, платні та іншої подібної винагороди та пенсій стосовно послуг, що надаються у зв'язку зі здійсненням підприємницької діяльності Договірною Державою або її адміністративно-територіальною одиницею, або місцевим органом влади.

Стаття 20

Студенти та стажисти

1. Платежі, одержувані з метою оплати проживання, навчання або професійної підготовки студентом або стажистом, який є чи був безпосередньо до приїзду до однієї Договірної Держави резидентом іншої Договірної Держави й перебуває в першій згаданій Державі виключно з метою навчання чи професійної підготовки, не оподатковуються в цій Державі за умови, що такі платежі здійснюються з джерел, які знаходяться за межами цієї Держави.

2. У випадку отримання грантів, стипендій та винагород за роботу за наймом, на які не поширюється пункт 1, на студентів або стажистів, які зазначені в пункті 1, додатково протягом такого навчання або професійної підготовки поширюються такі самі звільнення, зменшення або знижки стосовно податків, якими користуються резиденти Договірної Держави, в якій вони знаходяться.

Стаття 21

Вчителі та дослідники

1. Будь-яка фізична особа, яка відвідує Договірну Державу на запрошення цієї Держави, університету, навчального закладу чи будь-якого іншого неприбуткового закладу культури за програмою культурного обміну протягом періоду, що не перевищує двох років, виключно з метою викладання, влаштування конференцій або проведення досліджень у цьому закладі, і яка є чи безпосередньо перед цим візитом була резидентом іншої Договірної Держави, звільнятиметься від оподаткування в першій Договірній Державі стосовно винагород, отриманих нею стосовно такої діяльності, за умови, що така винагорода одержується з джерел, які знаходяться за межами цієї Держави.

2. Положення пункту 1 не застосовуватиметься до винагород, отриманих у зв'язку з дослідницькими роботами, що проводяться не в державних інтересах, а здебільшого для особистої користі певної особи чи осіб.

Стаття 22

Інші доходи

1. Види доходів резидента Договірної Держави, незалежно від джерела їхнього виникнення, про які не йдеться в попередніх статтях цієї Конвенції, оподатковуються лише в цій Державі.

2. Положення пункту 1 не застосовуються до доходів, інших, ніж доходи від нерухомого майна, визначеного в пункті 2 статті 6, якщо одержувач таких доходів є резидентом Договірної Держави, здійснює підприємницьку діяльність в іншій Договірній Державі через розташоване в ній постійне

представництво або надає в цій іншій Державі незалежні особисті послуги через розташовану в ній постійну базу, і право або майно, у зв'язку з яким одержано дохід, справді пов'язані з таким постійним представництвом або постійною базою. У такому випадку застосовуються положення статті 7 або статті 14, залежно від обставин.

3. Незважаючи на положення пунктів 1 і 2, види доходів резидента Договірної Держави, які не розглядаються в попередніх статтях цієї Конвенції і які виникають в іншій Договірній Державі, можуть також бути оподатковані в цій іншій Державі.

Стаття 23

Усунення подвійного оподаткування

1. Якщо резидент Договірної Держави одержує дохід, який згідно з положеннями цієї Конвенції може оподатковуватися в іншій Договірній Державі, перша згадана Держава дозволить вирахувати з податку на дохід цього резидента суму, що дорівнює сумі податку на дохід, сплаченій в цій іншій Державі.

Ці вирахування в будь-якому випадку не повинні перевищувати тієї частини податку з доходу, яка розрахована до надання вирахування стосовно доходу, який може оподатковуватися в цій іншій Державі.

2. Якщо відповідно до будь-якого положення цієї Конвенції одержаний дохід, яким володіє резидент Договірної Держави, звільнено від податку в цій Державі, така Держава може, проте, під час нарахування суми податку на залишок доходу такого резидента, узяти до уваги звільнений від податку дохід.

3. Для цілей пункту 1 податок, що сплачується в Договірній Державі вважається таким, що включає будь-які суми, які мали б бути сплачені, але через звільнення або пільгу, у зв'язку з якою така сума не сплачується згідно із законодавством відповідної Договірної Держави, метою якого є стимулювання економічного розвитку. Положення цього пункту застосовуються лише протягом п'ятирічного періоду, що починається з 1 січня року, що йде за роком, в якому Конвенція набрала чинності. Цей період може бути подовжено за взаємною згодою між компетентними органами Договірних Держав.

Стаття 24

Недискримінація

1. Національні особи Договірної Держави не підлягають в іншій Договірній Державі будь-якому оподаткуванню, або їм не пред'являють будь-яких пов'язаних з оподаткуванням вимог, які є іншими чи більш обтяжливими, ніж оподаткування або пов'язані з оподаткуванням вимоги, під які підпадають або можуть підпадати національні особи цієї іншої Держави за тих самих обставин, зокрема з погляду резиденції. Це положення також застосовується, незважаючи на положення статті 1, до осіб, які не є резидентами однієї чи обох Договірних Держав.

2. Особи без громадянства, які є резидентами Договірної Держави, не піддаються в жодній з Договірних Держав будь-якому оподаткуванню, або їм не пред'являють будь-яких пов'язаних з оподаткуванням вимог, які є іншими чи більш обтяжливими, ніж оподаткування або пов'язані з оподаткуванням вимоги, яким за таких же умов піддаються національні особи відповідної Держави, зокрема з погляду резиденції.

3. Оподаткування постійного представництва, яке підприємство Договірної Держави має в іншій Договірній Державі, не буде менш сприятливим у цій іншій Державі, ніж оподаткування підприємств цієї іншої Держави, які здійснюють подібну діяльність у цій іншій Державі. Це положення не вважається таким, що зобов'язує Договірну Державу надавати резидентам іншої Договірної Держави

будь-які особисті знижки, звільнення та вирахування для податкових цілей на підставі громадянського статусу або сімейних зобов'язань, які вона надає своїм власним резидентам.

4. За винятком випадків, коли застосовуються положення пункту 1 статті 9, пункту 7 статті 11 або пункту 6 статті 12, проценти, роялті й інші виплати, що сплачуються підприємством Договірної Держави резиденту іншої Договірної Держави, з метою визначення оподаткованого прибутку такого підприємства підлягають вирахуванню на тих самих умовах, на яких вони сплачувалися б резиденту першої згаданої Держави.

5. Підприємства Договірної Держави, капітал яких повністю або частково належить або контролюється безпосередньо чи опосередковано одним або кількома резидентами іншої Договірної Держави, не підлягають у першій згаданій Державі будь-якому оподаткуванню або їм не пред'являються будь-які пов'язані з оподаткуванням вимоги, які є іншими чи більш обтяжливими, ніж оподаткування й пов'язані з оподаткуванням вимоги, під які підпадають або можуть підпадати інші подібні підприємства першої згаданої Держави.

6. У жодному випадку положення цієї статті не розглядаються як такі, що перешкоджають будь-якій з Договірних Держав:

- установлювати податок, як зазначено в пункті 6 статті 10;

- застосовувати положення національного законодавства стосовно тонкої капіталізації й трансфертного ціноутворення.

7. Положення цієї статті застосовуються до податків, які охоплюються цією Конвенцією.

Стаття 25

Процедура взаємного погодження

1. Якщо особа вважає, що в результаті дій однієї чи обох Договірних Держав вона підлягає чи підлягатиме оподаткуванню, яке не відповідає положенням цієї Конвенції, вона може, незалежно від засобів правового захисту, передбачених національним законодавством цих Держав, передати свою справу до компетентного органу Договірної Держави, резидентом якої вона є, або, якщо її справа підпадає під дію пункту 1 статті 24, тієї Договірної Держави, національною особою якої вона є. Ця справа повинна бути представлена протягом трьох років з моменту першого повідомлення про дії, що призводять до оподаткування, яке не відповідає положенням цієї Конвенції.

2. Компетентний орган намагатиметься, якщо вважатиме заперечення обґрунтованим і якщо сам не в змозі дійти задовільного рішення, вирішити справу за взаємною згодою з компетентним органом іншої Договірної Держави з метою уникнення оподаткування, яке не відповідає Конвенції. Будь-яка досягнута домовленість повинна виконуватися незалежно від будь-яких обмежень у часі, передбачених внутрішнім законодавством Договірних Держав.

3. Компетентні органи Договірних Держав намагатимуться вирішити за взаємною згодою будь-які суперечки або спірні питання стосовно тлумачення або застосування Конвенції. Вони можуть також консультуватися з метою усунення подвійного оподаткування у випадках, не передбачених цією Конвенцією.

4. Компетентні органи Договірних Держав можуть безпосередньо контактувати один з одним, зокрема організувати спільні комісії, що складаються з них самих або їхніх представників, з метою досягнення згоди в розумінні попередніх пунктів.

Стаття 26

Обмін інформацією

1. Компетентні органи Договірних Держав обмінюються інформацією, необхідною для виконання положень цієї Конвенції або національних законодавств Договірних Держав, що стосуються податків, на які поширюється Конвенція, настільки, наскільки оподаткування відповідно до національних законодавств не суперечить цій Конвенції.

Будь-яка інформація, одержана Договірною Державою, вважається конфіденційною так само, як й інформація, одержана відповідно до національного законодавства цієї Держави, і розголошуватиметься лише особам або органам влади (у тому числі судам і адміністративним органам), зайнятим оцінкою або збором, примусовим стягненням або судовим переслідуванням, або розглядом апеляцій стосовно податків, на які поширюється дія цієї Конвенції. Такі особи або органи використовують інформацію тільки із цією метою. Вони можуть розкривати інформацію в ході відкритого судового засідання або в судових рішеннях.

2. У жодному випадку положення пункту 1 не слід тлумачити як такі, що покладають на Договірні Держави зобов'язання:

a) здійснювати адміністративні заходи, що суперечать законодавству та адміністративній практиці однієї або іншої Договірної Держави;

b) надавати інформацію, яку неможливо одержати за законодавством або в ході звичайного управління однієї або іншої Договірної Держави;

c) надавати інформацію, яка розкриватиме будь-яку торговельну, підприємницьку, промислову, комерційну або професійну таємницю або торговельний процес, або інформацію, розкриття якої суперечило б інтересам державної політики.

Стаття 27

Допомога в збиранні

1. Договірні Держави погоджуються, у межах, дозволених їхніми відповідними національними законодавствами та нормами, надавати допомогу одна одній під час стягнення податків, зазначених у цій Конвенції, а також процентів, витрат і штрафів за невчасну сплату податків, якщо такі суми дійсно підлягають сплаті за національним законодавством та нормами Держави, що запитує.

2. Запит, сформульований із цією метою, повинен супроводжуватися документами, які вимагаються за законодавством та нормами Держави, що запитує, які підтверджують, що суми, які повинні бути стягненими, дійсно підлягають сплаті.

3. Відповідно до цих документів у Державі, яку запитують, уживаються заходи та дії стосовно стягнення податків, згідно із законодавством та нормами стосовно стягнення її власних податків.

4. Вимога стосовно стягнення податків не вважається такою, що користується правом першочергового задоволення в Державі, яку запитують.

Стаття 28

Співробітники дипломатичних представництв і консульських установ

Ніщо в цій Конвенції не зачіпає податкових привілеїв співробітників дипломатичних представництв або консульських установ за загальними нормами міжнародного права чи положеннями спеціальних угод.

Стаття 29

Набрання чинності

Кожна з Договірних Держав повідомляє іншу Договірну Державу дипломатичними каналами про завершення необхідної за національним законодавством процедури набрання чинності цією Конвенцією.

Ця Конвенція набирає чинності в день останнього такого повідомлення й застосовується:

а) в Україні:

- (i) стосовно податків, утриманих у джерела на або після 1 січня року, наступного за роком, в якому Конвенція набирає чинності; та
- (ii) стосовно інших податків протягом податкового року, що починається 1 січня або після 1 січня року, наступного за роком, в якому Конвенція набирає чинності.

б) в Марокко:

- (i) стосовно податків, утриманих у джерела стосовно сум, сплачених або наданих у кредит на або після 1 січня першого календарного року, наступного за роком набрання цією Конвенцією чинності; та
- (ii) стосовно інших податків, що стягуються під час податкового року або періоду, що починаються 1 січня або після 1 січня першого календарного року, наступного за роком набрання цією Конвенцією чинності.

Стаття 30

Припинення дії

Ця Конвенція залишається чинною до припинення її дії однією з Договірних Держав. Будь-яка з Договірних Держав може припинити дію Конвенції шляхом передачі дипломатичними каналами повідомлення про припинення дії принаймні за шість місяців до закінчення будь-якого календарного року, після п'ятого року, що слідує за роком, в якому Конвенція набрала чинності.

У такому випадку чинність Конвенції припиняється:

а) в Україні:

- (i) стосовно податків, утриманих у джерела на або після 1 січня року, наступного за роком, в якому надається таке повідомлення; та
- (ii) стосовно інших податків протягом податкового року, що починається 1 січня або після 1 січня року, наступного за роком, в якому надається таке повідомлення.

b) в Марокко:

(i) стосовно податків, утриманих у джерела для сум, сплачених або наданих у кредит на або після 1 січня першого календарного року, наступного за роком подачі повідомлення; та

(ii) стосовно інших податків протягом податкового року або періоду, що починаються на або після 1 січня першого календарного року, наступного за роком подачі повідомлення.

На посвідчення чого ті, що підписалися нижче, відповідним чином на те вповноважені їхніми відповідними Урядами, підписали цю Конвенцію.

Учинено в м. Києві 13 липня 2007 р. у двох примірниках, кожний українською, арабською, французькою та англійською мовами, при цьому всі тексти є автентичними. У випадку виникнення розбіжностей стосовно тлумачення переважну силу матиме текст, викладений англійською мовою.

**За Уряд
України**

**За Уряд
Королівства Марокко**